

Utószó egy szellemi kukabúvárnak

A hvg.hu internetes újságban Ungváry Krisztián válaszolt az én rövid reagálásomra. Ismét csúsztatott és hazudott is, miként azt tette végig a polgári és büntető perünk során. Aki a saját szemének hisz inkább, képet kap a honlapomon a per lényeges állomásairól és hivatkozásairól. Látni fogja: Ungváryt a saját szakmájának jóérezsű zöme is megtagadta. Hiába figyelmeztették időben, hogy nálam nem fog találni terhelő tény az állambiztonsági múltból, akciózott tovább. A történelem szemétdombján kutakodó belevaló gyerek már csak ilyen: ahol tud árt, betart. Szellemi kukabúvárként erkölcsi-politikai ítéleteket oszt, rongydarabnak nézve azokat, akik a keze közé kerülnek. Ebben a helyzetben összekoszolhatja magát az is, aki egy méltatlan vita szívós résztvevője. Ezért itt és most, ezzel az utószóval abbahagyom a polémiát.

Egyetlen dolgra szeretném felhívni a figyelmet. Bő tíz éve az Alkotmánybíróság az ügynökmizériáról szóló törvény felülvizsgálatakor két körülményre helyezett hangsúlyt. Egyrészt, az állambiztonsággal sújtottak információs kárpótlására, másrészt az államélet, s benne a régi rendszer „áttetszőségének” biztosítására. E célokhoz szükségtelen emberek kiszervezése, megalázása, személyes adataik megsértése, felmutatásuk akként, hogy jól megköpökdhessék őket. Ungváry egész eddigi munkássága az utóbbit példázza. Egy neki tetsző törvény-módosítás (tíz)ezrével hozna felszínre a cikkében szereplő tetemrehívásokat, tárná fel kamu módon összeesküvés-elméletek fő- és alszereplőit, verné szét még jobban az őmiatta is megosztott társadalmunkat.

Tudják mi van akkor, ha egy selyempincsi magáévá kíván tenni egy agarat? Nem éri fel.

Kolláth György, Bp.